

LA BARRETINA

SETMANARI POPULAR, HUMORÍSTICH Y LITERARI
Deslligat de tot partit polítich.

Sortirà cada dissapte

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Molas, 24 entressol.

Número solt, 5 céntims.

Atrassats, 10 céntims.

SUSCRIPCIÓ: Un any, 3 ptas.—Mitj any, 1'50.

Los suscriptors del interior rebrán lo folletí enquadernat.

Del natural

¿Sabría dirme á quina hora surt lo tren de las vuit?

¿Qué m'hen dius noy dels xinitos?

SETÉ FOLLETÍ DEL DRAMA

INCAPACITAT

LA SETMANA

Horror, furor y terror! Ara si que va de bó! Decididament el tísich *leon español* va á fe'n una de las sevas.

Pas al Nelson espanyol, pseudo-almirat Silvela! Pas á las esquadras espanyolas, que van á ser el *terror de los mares!*

Perque, si no ho savían, la escuadra n.º 1, formada pel *Carlos V* y 6 *llanxas de rem*s que porta á bordo el *Carlos V*, está preparantse per fer cap á Xina y *meter en un puño* á tothom qui á devant se posi. Ara si que l'han ben treta, pobres boxers! Aixís que arribin las 6 llanxas arrossegant á cops de rem al *Carlos V* (per haver sofert *las de caín* en la travessía) ja us dich jo que esteu ben frescos! Capassos son d'arribar ab barcas y tot á Pekin y exterminarlos á cops de rem y no deixarne un per llevó. Pobres boxers! *Pax vóvilis!*

Las potencias están tremolant al saber la noticia. Els hi hem ben freixida! Ells si que poden dir:

Adios leche, dinero,
huevos, gallinas, cerdos y ternero!

Perque, al arribar las 6 llanxas y el vapor ¡quin remey els toca á las esquadras estrangeras, sinó tocar pirandó més que depressa y abandonar la xina als espanyols! Per llavors, votém que hi enviin per governadó de la nova colonia á n'en *Guerrita* y per general al *Cerrajillas*. Perque lo que dirán els xinos: "*Menos mal; els qui 'ns governan portan com nosaltres coleta y parlan com nosaltres ab monosílab*s v pnixan y fan mil barbaritats com nosaltres." Y un abrás fraternal entre 'ls barbres del Asia y els barbres d'Espanya, eternisarà allá la dominació espanyola.

*

La escuadra n.º 2 supera á la 1.ª: *Nada menos* que 'l *Giralda* (yath de recreo *tamaño* com una llanxa de carbó) el *M.ª Teresa* (un dels sentenciats á ser venuts, com fusta vella per inutil) y ¡14 barcos de rem!s! Que us penseu que 'ns moquém ab mitja màniga? Y encare 's diu si si afexirán 50 barcos més, fets de *Heraldos* atrassats, nada menos que pel mateix Alfonso XIII, ab una gracia y una sal que ni 'ls xicots dels estudis municipals els fan millor á l'hora de escriurer. Total: 66 barcos! Y que vaigi parlant en Salisbury dels pobles morts!

Aquesta escuadra va destinada á fer un *Viaje de Instrucción*, no el del Mestre Vives, sino un altre més divertit encare que la sarsuela del simpátich compositor catalá. Els profesors del Rey tenen d'ensenyarli la práctica del canó de barco, el funcionament de las máquinas, la vida á bordo, etz. etz.

—Que es alló que treu el nás per 'lla? Preguntará el Rey al almirant Silvela, tot senyalant una ametralladora.—Jé! Crech una chocolatera vella. (Abdós se llepan els dits).—Y per qué serveix?..—V. M. se 'n riu; *pués*, per fer xacolata; dich, al menos á la meva terra.—Y com camina aquest barco?—Tot avansant; si, está clar; tot avansant... Entén?—Y per, tombar?—Pues! Vol V. M. cosa mes facil? Miri; va girantse, girantse y ja ha tombat.

Etz. etz. Aquesta será la instrucció y aquest es l'*almirall* Nelson II, *alias* Silvela Com aquell andalús, que tenia 'l fill en la carrera de las armas, carrera de pervindre lluhidíssima y honrosa.

—Es comandant? (li digué un amich).—No. Fa gavinets á Albacete...

*

Sabrán que 'n Dato, l' amich d'en Morayta y perseguidor de las *placas* del Sagrat Cort á Castelló, ha sigut distingit per Lleó XIII ab la gran Creu de San Gregori el Magne. Y á propósit d'en Dato:

Ab el senador sagastí Sr. Comas y dos respectables generals dels que ara s'istilan, entrá en un quarto reservat, en mitj de gran solemnitat. "Del tal Concili (deyan els periodistas) ne van á sortir noticias sensacionals." De tant en tant se sentia, entre mitj de un despreciable cop de puny á la taula: "Quaranta! Dos! Tiro! Caball! Trúnfo!" Y telegrafiaban els periodistas: "Conferencia importantísima. Dos barcos á Xina con 40 oficiales y 20 caballos. Triunfo seguro. Continúa conferencia..." Y sortiren els 4 *compadres* tot amohinats. S'hi acosta un periodista: "Dos, definitivament:" "Pobres dos! (respon en Comas). Dos centas me n'ha pelat en Dato. A cantat 6 voltas las *quaranta!* Y ha fet 6 cops *tuti!*!"

No es estrany sia en Dato tan enemich de Catalunya, quant á *Jorge*, no més per portá 'l nom del nostre Patró, li tira tant de l'orella!

*

Contan els diaris unas excentricitats d'un *franxuti* que corre per Barcelona, que fan riurer. Recordem ara que anys enrera n'hi vingué un altra (mitj tocat del *bólit* sens dupte) que las donava per

extenderse, crecer, tocar las nubes.

L'un día pujava á un 5.^{nt} pis, de balcó á balcó, tenint que despenjarlo els bombers; l'altre pujava á un plátano de la Rambla, tirant desde allá bolas als transeunts, etz. Un día d'istiu sé ficá á dintre del gran surtidor que hi havia á la Plassa de Catalunya, y comensá á pasejarse amunt y avall, ab aigua á la cintura. Desseguit se pararen 5 ó 600 personas contemplant aquell extrany paseig y fent comentaris saladissims. Arrivan els guardas d'ordre públich, y ab aquella bona educació que la Providencia els hi ha donat, comensan á insultar al *franxuti*.

—Salga V., sinvergüenza!—Venga V., so indecente!—So morral, salga V. *pa cá!*

Y el francés, impassible, fent cabriolas alla al centro del surtidor:

—Vené, mosiés!.. Vené aqui, si volé...—Y s'asentá allá al bell mitj.—MONTBAR

CRÓNICA HUMORÍSTICA

Amich Pau: Al fi he rebut los seus varios telegrámas que al igual que nostre terra pel camí també s'encallan. Donch pues felicitació tos goigos, ple d'entusiasme y desitjo que quant gran s'asembli sols á son Pare; l'amich Pau tant aixerit y viu com una Calandria Jo ja no tinch mes remey, la calor y ¡mala negada! me fa fugir de la Meca com qui fuig de gent salvatje Prou 'm sap greu de vritat torná altre volta allí á Espanya hont la pell y l'os qu 'm queda estich cert que he de deixarne en mans d'aquets *redemptors* que sens compassió 'ns aplanan. Se que 'ls investigadors

de Madrid marchá 's preparan per caure dins Catalunya com la pitjor de las plagas Se que diuhen que 'l govern vol investigar la casa dels enredos y embolichs de la plassa de Sant Jaume; mes ¡ca! no ho crech; que 'l causant y 'l que 'ls abriga ab sa capa, te prou empenyo á Madrit; y no voldrá que 'ls que guardan los exemples ensenyats tractats siguin com á lladres Lo camí tant pla que veuhen semblará un munt de montanyas; perque aquest que 'ns desgoverna y 'ns promet ab tanta barra que pensa moralisar y regenerar l'Espanya, resta ple de compromisos d' una gent tant despreciable

com son aquets *Pantorrilles*
 que d'ignominia 'ns socavan
 En fi Pauhet, crech inutil
 esplica lo que sap massa
 y si vol res, desde avuy
 sábiga que soch á Espanya
 ahont vaig esporuguit
 sense mica de conflansa.
 Suposo qu'aviat rebrá
 l'ullera que tant demana,
 que l'hi envió ab dos camells
 regalo d' en Bufa-Kal-sas
 L'únich que com recort
 m' enduch goigós á ma casa
 es un aucell bastant gros

de repulsiva mirada
 d'urpas grossas y punxants
 com l'enveja allá hont s'agafa
 pro te de particular
 qu'enrahona y això ja 'm basta
 puig com soch amich de bombo
 he lograt tant be ensenyarla,
 que sols crida. "Boca Ceca"
 y qu'ho diu ab veu tant alta
 que fins els sorts sentirán
 l'espingnet ab que 'l nom canta
 Desitjant que molt l'hi probi
 se despedeix hasta un altre
 aquest qu'es son ver amich
 y l'hi envia una abraçada.

BOCA CECA

CAMI DE LA SALUT

Al company Narcís Subirós.

Lo camí de la Salut
 es plé de recorts qu' ensisan,
 allí el bon sabadellench
 sempre hi troba companyia
 companyia de recorts
 que dintre l'ánima nihan,
 y que d'ella no s'esborran
 mentres lo cor n'os mustiga.
 Per lo dolent sabadellench
 que creu sols ab eixa vida
 que ni troba de dolors!
 per aquellas serpentinas
 de la curta carretera
 que á l'ermita n'encamina.
 La causa jo prou la sé
 d'eix contrast mes que terrible
 y ab quatre mots si voleu
 vos hu esplico desseguida.

Per lo bon sabadellench
 qu'es dirigeix á l'ermita,
 tot li plau, tot li agrada,
 lo d'aquella curta vía.
 Al arribar al camí
 que conduceix al cementiri
 y del cual sen veu sortir
 pichs de Creus y de vells nichos,
 la testa tot descubrint
 s'agenolla desseguida
 y per los antepassats
 ressa un'oració que encisa,
 y que cau sobre la tomba
 dels difuns que mes estima,
 Desseguit á la Salut,

torna á fer s'alegre vía;
 si aquí ha pregat pels morts
 allí prega pels que viuen
 y s'entorna tot tranquil
 cor alegre, car' tranquila.

*
*

Pel dolentsabadellench,
 al crehuar las serpentinas
 de la curta carretera
 que á l'ermita n'encamina,
 en sa testa van bullín
 mil recorts qu'el sacrifican.
 Ovivar lo cementiri
 y quedar s'ánima trista
 com ferida per un llamp
 qu'esmicola y esbutzina
 n'es igual, y al arribar
 á la casa qu' ens anima
 á la font de la Salut
 la Patrona de la vila
 s'obra un cambi gran en ell
 n'apar una cosa divina
 y es que los remordiments
 el punxan y el desatinan
 recordantli los seus crims
 quant veu cosas tan divinas.

Molt contrari de lo bó
 las virtuts sempre animan.

ATSOC.

EPITAFI

Jau aquí mort per sos fins
 de tafaner Don Pau Rap
 qu'un día va obrirse 'l cap
 per tafanegal de dins.

B. M. F.

EN LA BARBERÍA

Home, Pep, tu que tot lo sant día t'estás llegint paperots d'aquestos, digam com está 'l mont.

—Mal, Pep, mal. Afigúrat, que totas las potencias s'están gastant milions de pessetas, per enviar homes, dinés y municions allá á la Xina.

—¡Ba! Els xinos, sempre serán xinos, no 'n vuy sabé res. ¿Com están los boers?

—¡Los boers! Casi no ho se, ara tot es pels xinos.

—¿Y va de fort? Jo 'm creya que después d'aquella conferencia que tingueren las naciones allá á la Haya, que tot lo mon fora una bassa d'oli, empro ¡ca!

—Ara s'arregla: escolta, los boers en guerra, Filipinas, tota revolucionada, Cuba... sembla que dormi al igual que 'l gat esperant la rata, en Marruecos de tant en tant alguna xispa contra 'ls europeus nos indica que prompte tindrem la brega mes aprop. Si ara miras l'estat de las naciones veurás que lo discontent es general y que las guerras civils crudels y destructoras...

—¡Vaja! que St. Vicens Ferrer, en sas profecías tenia rahó, puig tot lo que pasém ja ho pronosticá. Y mes, si tot aixó es vritat podrém afirmá que 'm entrat al principi del fi del mon, porque casi no hi haurá recó de la terra, hont los homes en nom de la *civilisació* y de *progrés* modern no 's mengin los fetjes.

—¡Justa la fusta company! Escolta llegexo... y com de naciones débils sempre n'haurá resultat que la pau es una quimera, molt bonica, molt generosa, molt magnánima, pro al fi quimera de impossible realisació.

Y pera confirmarho, aquí tenim la Xina en quals inmensos camps sembla hagi ressonat la trompeta del angel exterminador, á quals bélichs sons s'han posat en guardia pera matarse com á llops rabiosos Xina y el Japó, Inglaterra y Alemania, Fransa y Rusia, las quals potser hagin obert un período de guerra que sols Deu sab quant acabarà.

—Bes lo que t'hi dit abans. ¡Ah si tots los homes se recordessin d'aquellas paraulas de Cristo: "Sía la pau ab vosaltres" que tant y tant sembla 'ns volia encasquetá, no passaría aixó.

—¿Creus tu que com en los sigles mitjos al veure los homes los cástichs, que Deu los enviaba, retornarán los moderns á Deu y farán penitencia de sos pecats?

Si están cegos y tenen lo cor de plom...

ANTONI DE TOLOSA.

ORIENTAL

Las sombras de la nit s'acostan lentas:
lo sol, tot vergonyós, el nás amaga
per la part de ponent, mentres la lluna
per surtir prest s'está rentant la cara.
Recorre pels carrers de Morería
poca gent, qu'anhelosa s'en va á casa,
puig la gana 'ls apreta y toca l'hora
de satisfacer lo goig de la carpanta.
Quan ja tothom quiet dins casa seva
tranquil n'espera l'hora de la jaya
y el rum-rum dels budells li fan silenci
puig algun platillo sos gemechs apaga,
Ben-Ka-Rat (qu'es un moro de molts xavos)
declara son amor ab molta calma

á la hermosa Zulima, que goijosa
l'escolta en sa finestra embabiecada.

.....
.....
—Ta bellesa, Zulima, m'extasía,
tant que per tu fins he perdut la gana,
bona prova t'en donch quan tothom sopa
y jo m'estich aquí fent el ganapia.
Ton pare, mes salvatje que las feras,
m'ha dit avuy qu'em trencará una cama
si 'm veu fent el badoch com cada día
frente el palau que ta hermosura guarda.
Jo t'estimo, Zulima, jo t'estimo:
la vida perdería mil vegadas
per dirte aquestos mots ¡rateta meval
per dirte solsamant eixas paraulas.
—M'estimas de debó?

—¿Qu'en duptas, prenda ?Preparat! Vull ta mort! Mes no 't vull veure

—No'n dupto, pero ¡ay! recorts me matan fent l'os com un beneyt devant de casa.

—Jo no'n soch pas d'aquestos, no, Zulima, —Ja qu'aixís ho voleu, Mahoma siga lo testimoni nostre! »

que de l'aixeta de la cuyna teva (si es qu'aygua viva tens dintre ta casa) ne fuig murmuradora per l'ayguera depositantse en una inmunda cloaca.

—Si 'l pare nos veyés!

—No ho diguis, noya.

—Ton pare es un camálich sense latxa y ay de mi, Ben Ka-Rat, si lo meu génit juntat ab lo d'ell fós eixa nit clara.

Juraren sos amors una y altre volta, la lluna, ja surtida, al cel brillava, lo manto de la nit ja s'estenia.

¡Zulima y Ben-Ka-Rat com s'estimavan!

De sopte un bulto que sortí de terra, com aquells personatjes qu'en els dramas fantástichs surten y per tot se fican, sorprengué á la parella enamorada.

—¡Foch y mistos encesos!

—Fuig Zulima!

—Tant es que fugi, ja tindrà la paga: la *surra* qu'haig de darli quan la trobi li posará 'l *delló* com un tomátech.

Lo meu honor ben net vull jo que quedi com si s'hagués passat per la bugada!

—Son pare sou potser?

—Si: 'l pare d'ella,

lladre d'honras, destruhidor de rassas.

Las paraulas qu'aqueix dematí 't deya complirlas vuy are mateix, panxa-ampla!

—No m'insulteu, perque ¡ay de vos! si 'm puja la mosca al nás, ¡deixeus de fer el plaga!

Jo estimo á vostra filla com s'estima en lloch de un tros de carn un gat, la rata,

¡perqué vos oposeu que siga esposa de mi, que cuartos tinch per *habillarla*! »

—Avans que darla á tu, preferiria que morís pel meu *quisso* á mosegadas.

—Si! Venjansa!... Lo meu honor, ab veu mitj ensopida, sento que dins de lo meu pit aclama: Enlayre las babutxas! Ara es l'hora de venjar lo qu'Alá molt digne 'm guarda.

—Ja qu'aixís ho voleu, Mahoma siga lo testimoni nostre! »

—Si! Venjansa!...

Lo meu honor, ab veu mitj ensopida, sento que dins de lo meu pit aclama:

Enlayre las babutxas! Ara es l'hora

de venjar lo qu'Alá molt digne 'm guarda.

Crusaren las babutxas com dos feras.

Zulima, com si estés espatarrada,

de desde la finestra ¡quins crits feyal

—Socors! Veniu á mi! 'Ls burros se brallan! Descompartinlos, ¡ay! ¡Quins salts que donan,

talment semblant xicots jugant á ratlla!

Comparegué la gent tota ansiosa descompartint als braus de la batalla mentres dos *guras* (moros per supuesto) al lloch de las batussas arribavan.

—Qu'ha sigut?

—Qu'ha pasat?

—Fora romansos!

l·ligueulos ben estrets tots dos y ¡apa!

Tot lo mal que s'han fet ab las babutxas dormint al cuartelillo (1) ja 'ls hi passa.

Van endúrsels igual que fossin pillos d'aquells que per las nits corren la platja, mentres que la Zulima ¡pobre noya! moría de pesar dins de sa cambra.

La lluna desde 'l cel, seria com sempre, puig lo riure jo crech que no li agrada, lo camp en que las pinyas los dos moros s'havían donat, cruels, ab abundancia,

d'en tant en tant son raig hi dirigía veyentse unas babutxas ¡fatal arma!

que per rentarse l'honra, aquells *guerreros* deixaren allá á terra abandonadas.

PAU ROSÉS.

(1) Aixó de cuartelillo no t'estranyi, els moros també 'n tenen com á Espanya.

¡OH ANSIADA CARTA!

A JOSEPH MARTÍNEZ

I

Ja fa vint días,
mes ben dit, sigles
que 'm mor de pena
ple d'ansietat.

Ja fa vint días
que jo no rebo

l'ansiada carta
de ma Pietat.

Prou cada día
arran de la porta
aguardo y espero
fet un plantó.
Lo carter passa

devant de casa
y l'*ansiada carta*
no rebo jo.

Pro... ¡que tardansa!
¿estarà malalta?..
¿potser tal volta
me vol plantar?..
¿Serà casada?..
¿em donarà *pota*?..
¿com pressinteixo
que'm vol deixar!

II

¡Oh *ansiada cartal*
per fi, ja 't rebo;
de cort te dono
gracias, carter.
Pietat volguda
la teva carta

mils de vegadas
la llegiré.

¡Com m'enganyava
al no rébrer cartal..
y diuhen que 'm perdo
per massa viu.

Si es incapassa
de darm carbassa,
vejam llegimla,
vejam que 'm diu.

«Amich Santiago:
tinch jo que dirte
que ab tu casarme
ja me 'n desdich.
Tu ets lleig, moreno,
jo 'l vull ros, guapo,
tu ets molt, molt pobre
y jo 'l vull molt rich.»

SANTIAGO BELETA Y GASSULL.

Sr. Director de LA BARRETINA.—Barcelona.

Molt senyor meu: Acabo de llegir la "Carta oberta" del bon company senyor Mas y Casanovas que publica l'últim número del 'periódich que V. tant dignament dirigeix y em plau fer constar las més expresivas gracias, vers dit amich per haberme tret un gros pes del cor, al mateix temps que servirà per donar una lliçó al amich que ab tota la frescura imaginable volia ferme apadrinar robos literaris. Mon nom desconegut y humil com cap altre, no permet ni tolera eixas *franquesas* que algún día poden resultar caras al senyor S. S. y O.

Esperant publicarà en son periódich eixos quatre mots de lletra, me repeteixo son mes afectíssim S. S. Q. S. M. B.

J. COSTA DEU.

Sabadell, 24 Juliol de 1900.

LO MILLOR COMPANYY

Diátech en vers per ANTONI MAS Y CASANOVAS, recitat per los noyets Samsó y Mas en la vetllada presidida per l'Ilustríssim Dr. Joseph Morgades bisbe de la diócesis de Barcelona ab motiu de la repartició de premis als noyets que concorren en las classes dominicals de doctrina y que tingué lloch en lo local de 'ls Lluissos de Gracia lo día de Santa Magdalena de l'any 1900.

BENITO y SEBASTIÁ

—¡Del últim cop que 't vaig veurer
Benito, t' has estirat!

—¡Y tú! no pots pas queixarte;
veig que t' ha passat igual.

—¿No ho saps? Ja no vaig á estudi,

m' han posat á trevallar
y ja guanyo tres pesetas. (*Content*)
—¿Cada día? (*Rihent*)
—Setmanals.
—¿Vols dir qu' ara que trevallas
ets mes bon minyó que avans?
—La mare está molt contenta...
y mira; em fa anar elegant. (*Girantse de
tots costats mostranli lo vestit nou que porta*)
—¡Quin goig deu tenir 'l teu pare!
—¡Pobre pare! al cel es ja.
¡Oh! si ell hagués viscut.....
—Que haurías fet tú; ¿vayam?
—Hauría anat molt més *recte*,
y hauría fet més bondat.
¡Que no veus que de la mare
tots nos en burlém iguall
¿Que 't creus tú que 'n lo meu puesto
haurías sigut un sant?
—Fill; aixó va á carnaduras;
jo soch molt més asseyat.
—Per la por d'una *sumanta*,
un pare fa tremolar.....
si no més ab la mirada
me sembla que ja fa mal.
—¿Qu'era reganyós lo teu?
—No 'm recorda la vritat;
va morir... que jo tenia
diu la mare, sols tres anys.
—Aixís no pots apreciarho.
Mira, el meu no 'm toca may.
ni dono motius per ferho
—Tu ets un anyell; ¿vols callar? (*Ab ironía*).
—No soch anyell; pro 'ls de casa
sempre pe 'l meu bé vetllant
apartánt molt cuydadosos
tot lo que 'm puga fer mal.....
Per 'xo no 'm veus pe 'ls carrers
ni freqüentarme ab companys.
—¡Ay! la nineta de luda... (*Burlantsen*)
cuydado que 's pot trencar.
¿Y ahont te ficas á las festas
que á la plassa no 't veig may?
—Acostumo aná ab lo pare
un ratet á passeijar
y després cap al cassino.
—¡Ja fas com los cossos grans!

¡Noy! ¡ja ets socio d'un cassino?

—Y molt lo serho que 'm plau.

Allá juguem, fan comedias...

s'entén, comedias morals

que no enrogeixen las galdas

ni atacan á lo sagrat.

—¿Qué hi surts tú?

—Si qu'hi surto

á fe un papé en tant en tant.

—Que m' agradería veuret.

¿Un día 'm convidarás?

—¡Perqué no!

—¿Qu 'n feu de *Guerreros*?

¡Noy que deus sortir mudat!

Jo m' agradería ferne

per portar llansa, punyal,

una corassa y un casco. (*entussiasmat*)

—¡Sembla que 't vas engrescant!

¿Qué voldrías ferte socio?

—Ja ho crech. ¿Qué s'ha de pagar?

—No res una tontería

pels gastets que n'allí hi han.

—¡Los gastos!

Donchs que 't creyas

que 'ns ho donan tot de franch

y que sols s'hi fa comedia.

—¿Quinas altres cosas fan?

—Mira: avuy hi ha una gran festa

com tú no n'haurás vist cap;

¡y que fins hi vindrá 'l bisbel!

—¡El bisbel! De broma estás

—Veus que repartím los premis

als noyets qu' han combregat

y als qu' aprenen de doctrina,

¡y no poch contents qu'estan.

—¿Y que vols dir que sou molts?

¡Ja ho crech!.... (Pausa) ¿Tu Sebastiá

ja deu fer temps que l'has feta?

Ni tampoch y penso may;....

véyas si 'n vas de lluny d'oscas.

—¡Si que 'm fas quedar parat!

¿Y quina edat tens tu are?

—Mira ja vaig pe 'ls tretz' anys.

¿Y donchs qu'esperas á ferla?

¡Ta mare no t,ho diu may!

—¿La mare? te molta feyna?

si va com un escarrás

per poguernos sostenir
 á mi y als altres germans;
 ella, ha fregat mes rajolas
 qu' un forn d' obra no courá
 —Ja la planyo, ¡pobre donal
 —No te un moment de descans.
 —Y per aixó es que la pobre
 ab tot no pot donar cap.
 ¿Que t' agradaría ferla?
 —Prou.

Donchs; ja veurás
 com ho arreglém tots dos.
 —¿De quin modo?
 —Net y clar
 compendrás las bonas obras
 que 'n lo meu cassino 's fan.
 —No 'm fassis está ab engunia.
 ¡Veyam! ¿Quins son los teus plans?
 —A las festas á la tarde
 si vols te vindré á buscar,
 te presentaré á alguns socis
 y ells t' anirán preparant.
 Quan ben disposat estigas
 la comunió farás;
 després te proposas socio,
 y si tu vas fent bondat
 ja veurás ab quin agrado
 aviat t'admeterán...
 y un pich haigis entrat socio
 ab ta mare y tos germans
 podréu venirhi.

—Aceptat.
 No hi faltaré cap diumenge.
 —Y si vols també vindrás
 á visitá 'ls pobres vells
 qu' á las Hermanitas hi han.
 ¡Allá veurás alegría
 quant nos vehuen arrivar,
 y al sentir nostres consols
 quin goig vessan sos semblants!
 També 'ls contem alguns quientos,
 y sempre avans de deixals
 als dem algun cigarret.
 —¡Qu'agrahits deuhén estar!
 Mira;... els vells es una cosa
 que sempre 'ls hi respectat
 y quant veig que 'ls atropellan

los noys, y els fan enfadar...,

m'hi faria á mossegadas
de tanta rabia que 'm fan.

—D' obras com la qu'ara conto
moltas en allá 'n veurás

—Deu sap lo molt que m'alegra
qu'avuy nos haigim trovat.

Sellém lo tracte Benito
ab una estreta de ma (*Encaixant*)

—Ja som un més á la collá.

¡Ja tenim un nou soldat!

—Y conta ab mos germanets
aixís que sigan mes grans.

—Y en tant que la fe 'ns alenti
sabrém al mon demostrar

que la *causa cristiana*

no l'ofegarán jamay,

—(*Fent com qui se 'n va y torna repensantse*)

¿Com se'n diu d'aquest cassino?

perqué tu be compendrás

que quant ne parli á la mare

voldrá saberho.

—¡Está clar!

Congregació de 'ls Lluisos.

—¡Als Lluisos! ¡Oh! caram
manoy; qu'estará contenta.

Ni un sol día al llit m'en vaig

que quant ella ve á acotxarme

y comenso á endormiscarme

no ajuntem lo pare nostre

que tots dos resém plegats

demanantli á san Lluís

no 'm deixi may de sa ma.

—Sebastiá Deu te guardi,

—Qu'Ell no 'm desempari may.

(*Donantli un cop á l'espatlla amistosament per des-*
pedida).

¿Seguint per 'aquesta dressera

quins homes serém demá?

—Servirá nostra conducta

per patró d'homes honrats,

A. M. D. G

DE TOT ARREU

En vista de la acceptació que ha tingut la primera obra, regalo que oferim á nostres llegidors y suscriptors nos hem vist obligats á ferne una nova tirada. En preparació altres regalos.

—Lo dissapte passat morí després de llarga y penosa enfermetat la mare de nostre particular amich en Joseph Quera y Córdoba, á qui doném lo més sentit condól.

—Demá á las vuit del vespre tindrà lloch en lo Centre Moral de Gracia la representació del drama *Sota terra* (Pitarra), y la pessa *La mort del avi* (Abril y Virgili).

—En lo número pròxim comensarém á publicar la comedia íntima original de nostre particular amich D. Joseph Abril y Virgili *L'afany*.

—Lo diumenge prop-passat en la Joventut Catòlica de St. Martí de Provencals, se possá en escena lo drama en tres actes y un prólech, *Lo Presidari* (Manubens), que va ser molt ben representat pels joves Bosch (A. y J.), Treserra, Carrió, Batlle, Vidal, Artigas y el noy Jaume Gausachs. Y per fi de festa se representá la pessa en un acte, *Modas*. Tant l'un com l'altre varen tenir una bona representació. Per demá está anunciada la mateixa funció.

—Ab asistencia de nostre Ilustríssim Prelat Excm. Dr. D. Joseph Morgades y Gili, celebrá la valenta Associació de la Cort Angélica de St. Lluís Gonsaga de Gracia, una lluhidíssima vetllada, ab motíu de la distribució de premis als noys qu'asisteixen á l'ensenyansa de la doctrina en las iglesias d'aquella barriada.

La part literaria fou á càrrech del Sr. Muñóz, nen Mas, Srs. Pons, Gabarró, Caminal, Rovira y algún altre quin nom sentím no recordar llegint hermosas poesías de Pelay y Briz, Joseph Más y Casanovas, Mossen Joseph Torner, Mossen Costa y Lloveras, Mossen J. Verdaguer y A. Mas y Casanovas.

Cal fer menció en particular del hermós diálech qu'avuy honra las columnas de nostre setmanari recitat admirablement per los dos noys Mas y Samsó y que foren ovacionats per lo número y distingit públich qu'omplenaba 'l local.

D. Joseph M.ª Panyell feu un hermós discurs demostrant ab brillants períodos la necessitat de sostenir centres ahont s'hi ensenyi 'l catecisme.

D. Joan Llombart secretari de la Secció Catequística digué quatre paraulas en pro de la mateixa y finalment nostre benvolgut Prelat dirigí la paraula encoretjant á que tots ajudém aquestas societats que 's desvetllan per procurar al nou jovent que puja l'ensenyansa de la Doctrina base fundamental pera fer una Espanya rica y respectada de tothom.

La secció musical á càrrech de los Srs. Mazzi, Tormo, Barbará (A.) y Barbará (Y.), fou las delicias del públich.

En vritat qu'omplenaba 'l cor de joya veure aquells nens tots cofoys ab la seva estampa y roba per un vestidet que á n'aquells moments mostraban sa cara riallera plena de veritable felicitat.

Rebin los valents Lluisos nostre més coral felicitació.

De fora

—En la Joventut Catòlica de Manlleu s'está ensaijant pera representarse lo día 15 d'Agost lo drama del Sr. Albanell *Gent de Montanya*.

—Diumenge passat en la Academia Catòlica de Sabadell van tenir lloch los examens dels alumnos dels Colegis dels Germans Maristas d'aquesta ciutat.

Devant d'una nombrosa concurrencia que omplía l'ample saló d'actes de dita valenta Societat, poguerem veurer los adelantos que d'un curs al altre han fet dits noys, donant aixís una altre prova inequívoca de lo be que ensenyen aqueixos Germans.

Es recitaren rondallas y poesías en francés, castellá y catalá pels referits noys (tots ells de 14 y 15 anys) alternant escullidas pessas de música per la orquesta Fatxendas.

Desde LA BARRETINA doném enhorabonas als Germans y principalment al Superior P. Leóa per lo molt que per la bona ensenyansa s'esforsan.

—Per representarse lo día de festa major de Sabadell s'estant activant vivament los ensaijos del obra del Sr. Albanell *Fam d'or* y del estreno de la pessa en prosa y un acte d en A. Mas y Casanovas que porta per títol, *Lo Sr. Joseph de las dispesas ó una casa com un cel*. L'hi prometém gayra bé un felís estreno. 'l quin de cor li desitjém, felicitant o avants.

També dintre pochos días es llegirá la comedia que acabém de publicar de dit Sr. Mas per posarse en escena proximament.

Francisco Bertrán, impresor, Casanova, 13; Barcelona.